

PARLEM AMB...

Laia Sans | Fotos de Joan Masats

Dani Gabarro

“Pensem massa i mirem poc.”

La passió per la docència i la divulgació han portat aquest mestre i humanista a estudiar i a implicar-se a fons en una àmplia varietat de temes que van des de l'educació fins a l'autorealització i els conflictes de gènere.

En Dani em rep a casa seva, un acollidor pis del barri de Sant Andreu, on viu la meitat de la setmana. “L'altra meitat la passo a Lleida, on m'hi va portar l'amor”, m'explica. Fem l'entrevista asseguts a terra, a la catifa del seu estudi, com si fossim dos amics, i envoltats de centenars de llibres que omplen les estanteries. Aquest home de mirada viva i a qui agrada definir-se com a mestre i humanista (té la carrera de magisteri amb diferents especialitats i la d'humanitats) és pura positivitat. Petit i d'aspecte fràgil, desprèn energia i entusiasme alhora. Parla, però, amb un to suau i pausat que convida a escoltar-lo, i com a bon mestre, omple la conversa d'exemples per fer més entenedores les seves teories sobre l'educació, la societat i el creixement personal.

Per ell, tot es basa en el que som: coneixement, amor i energia. No espereu trobar, però, ni un guru ni un il·luminat, sinó simplement un home que té els ulls ben oberts al que passa al seu voltant i que sempre veu l'ampolla mig plena. Al seu web, www.danielgabarro.cat, hi aboca els coneixements que ha adquirit els últims vint anys, i de manera gratuïta els ofereix a tot aquell que vulgui anar una mica més enllà i ampliar el seu coneixement.

“Filosofia i recursos, pensament i acció” són els lemes del teu web.

Sí, perquè per mi, la filosofia sense acció és perdre's en les paraules, i l'acció sense filosofia és com viatjar sense mapa. És fonamental comprendre, estimar i actuar, que són els tres as-

“PENSAMENT I ACCIÓ.

La filosofia sense acció és perdre's en les paraules, i l'acció sense filosofia és com emprendre un viatge sense mapa.”

pectes bàsics de tota persona. Jo treballo sobre aquests tres eixos, que estan units per les idees de pensament i ensenyament. Jo crec molt en l'acció; penso que pot transformar la societat.

Treballes en camps tan amplis i variats com l'autorealització, l'educació, els conflictes de gènere, etc. Què tenen en comú?

Tots estan relacionats amb els tres eixos que et comentava abans, però sobretot el nexa comú és la docència, que és la meva passió. M'agrada molt mirar el món, comprendre'l, i quan hi ha una acció que em desperta alguna cosa, m'hi implico. Faig assessorament a centres d'atenció psicopedagògica d'escoles i instituts, assessorament sobre coeducació, igualtat, valors i serveis de formació en ortografia, llengua i masculinitat, entre altres, per a institucions i associacions.

En aquest moment, en què estàs treballant?

Un dels temes en què estic molt implicat és en l'aprenentatge de l'ortografia sense esforç, que està basat en la programació neurolingüística. La Generalitat m'ha encarregat uns quaderns que es distribuïran de manera gratuïta a tot Catalunya i que estan dirigits a tots els cicles de l'ensenyament obligatori i a l'educació per a adults. No s'hi ensenya ortografia, sinó a pensar *ortogràficament*. Normalment els mestres pensem que fent dictats, redaccions i omplint quaderns els alumnes aprendran ortografia, però la realitat és que uns n'aprenen i altres no. Per aprendre'n, han de veure les lletres, i això és el que jo intento ensenyar.

I això es pot aprendre?

Sí, i tant. Normalment els alumnes utilitzen l'estratègia auditiva, i en lloc de veure la paraula, la llegeixen i els sona bé, tant si està ben escrita com si no, però aquesta estratègia no serveix per aprendre ortografia. En realitat, la gent que en sap, copia les paraules de la seva ment. A l'escola s'hi continuen dedicant moltes hores, però la manera d'ensenyar-la impedeix que alguns puguin arribar més lluny d'on arriben.

Una altra part de la teva feina es refereix a la teoria de la nova masculinitat.

La masculinitat està present en tot, i és tan imensa, que es fa invisible. Un filòsof francès deia que el poder s'havia d'invisibilitzar per no ser mai derrotat. És el que passa amb la masculinitat, i el que cal és fer-la aflorar. Els valors masculins i la forma com construïm la identitat de l'home no s'han discutit mai. Els meus estudis es focalitzen en com es construeix aquesta identitat i les conseqüències que té.

Quines són?

La masculinitat tradicional està basada en tres pilars: els homes són diferents, superiors i tenen l'obligació de fer servir la violència en les situacions que considerin adequades. A aquests tres manaments se n'hi uneixen altres com amagar els sentiments o demostrar l'èxit a través dels diners. Això és una bomba de rellotgeria! Avui

en dia, en la base de la gran majoria dels conflictes socials hi ha la identitat masculina invisibilitzada. El 93% dels presos són homes, el 75% de les conductes de risc provenen d'ells, així com els accidents de cotxe produïts per imprudències o el tant per cent d'addictes a drogues dures. Són alguns dels costos de la masculinitat.

Quina solució proposes?

Hem de canviar aquest model, però no és un problema que hagin de resoldre els homes, sinó que ho ha de fer la societat. Ara és la gran ocasió, perquè la gran majoria de la població hi està a favor, però estem com *adormits*, i la meva feina és una mica la de despertar les aliances perquè les administracions s'adonin que canviar aquesta identitat solucionaria els problemes de fracàs escolar, de *bullying*, de drogoaddicció, d'accidents de cotxe, violència, etc. Hem de començar a fomentar una masculinitat alternativa que sigui positiva, prodiversa i no violenta. Aquests tres eixos són bàsics.

Arribarem a veure aquest canvi?

Sí, el moviment gai-lesbià, per exemple, en els últims trenta anys ha viscut un canvi radical en l'àmbit legislatiu i de pensament. Per tant, d'aquí trenta anys més, també és possible que visquem en un món amb una nova identitat masculina i amb un nou espai on les dones i els homes es podran relacionar com a iguals.

Ets molt optimista.

Sí, ho reconec, però quan mires enre- t'adones que hi ha motius per ser-ho. Malgrat que existeixen molts problemes per resoldre, estem millor en molts aspectes que fa uns anys, i això és el que hem de valorar.

També treballes en el camp de l'espiritualitat. Creus que dediquem poc temps a reflexionar?

No, jo crec que pensem massa i mirem poc. Maneguem moltes dades, però mirem poc, i en registrem poques. Ens basem molt en prejudicis; la qüestió està en suspendre el

pensament i mirar, perquè quan ho fas, veus l'altre com una persona com tu. Si en lloc de veure't a tu veig un objecte, puc justificar guerres, discriminacions, etc.

No existeix molta estafa en aquest sentit?

Existeix en aquests moments un *supermercat espiritual* fet a base de superficialitats. Quan jo parlo d'autorealització parlo de la capacitat de descobrir quin és el nostre ésser essencial, allò que som. Les angoixes, les pors, el desig de ser molt més feliços, han fet sorgir tota una sèrie de cures i d'accions que no van a l'arrel dels problemes. La felicitat és una conseqüència de l'autorealització. Qualsevol altre truc per ser feliç serveix en realitat només per estar alegre, cosa que no té res a veure amb la felicitat.

En tenim un concepte erroni?

Quan jo em confonc amb la meva idea de mi, llavors no puc ser mai feliç, perquè aquesta idea sempre es pot perfeccionar. Puc ser més llest o més alt, més simpàtic... però no seré més feliç.

Tu dius que autorealitzar-se és “viure unificat en la quotidianitat”.

Sí, perquè quan tu deixes caure la teva idea de tu, el que podries fer, com podries ser... i vius en el present, ets el que ets ara, i això és el que tens i el que has de treballar.

On està l'error?

El *jo-idea* està molt pendent dels defectes, i és important arribar a veure que no existeixen com a tal. El *supermercat espiritual* moltes vegades es basa en intentar solucionar-los: sigui simpàtic, feliç, tranquil, puntual, etc. Entres en una roda en què et sents molt desgraciat, perquè mai no la superes. I en realitat la resposta és molt simple. S'han de fer créixer les àrees que tens subdesenvolupades. La manca d'amor, intel·ligència o energia és a la base de tot.

Què és el que demana la gent que assisteix als teus cursos d'autorealització?

La gent ve perquè té la sensació que la seva vida podria ser molt més plena, i sovint arriben immersos en una piscina plena de problemes i volen que els els resolguis. El primer que els dic és que el curs és per sortir de la piscina, no per evitar que els altres et facin onades. No els puc ajudar que la feina els vagi bé, però sí que s'ho prenguin d'una manera més positiva. Estar realitzat o en el camí de la realització no vol dir que siguis més simpàtic, més estimat o que no tinguis problemes, sinó que quan et passa alguna cosa, tens una altra actitud i la teva vida no s'enfonsa.

Es corre el perill que t'idealitzin?

Sí, per això jo sempre els parlo de les coses que faig malament. Hi ha una idea bàsica, i és que la gran majoria de les persones que han arribat a l'autorealització, l'aconsegueixen parcialment; els mestres t'ensenyen només una part del camí, perquè puguis continuar tu sol o amb l'ajuda d'altres mestres. ■

“L'HOME DEL FUTUR.

Hem de començar a fomentar una masculinitat alternativa, que sigui positiva, prodiversa i no violenta.”